

Kázání Bystřička, Růžďka 10.10. 2021 **Dvoji spojil v jedno...** (vstup 189)

Introit: **Blaze lidu, který zná vítězný hláhol, který chodí ve světle tvé tváře, Hospodine. Budou jásat každý den v tvém jménu, pozvedá je tvoje spravedlnost, neboť ty jsi leskem jejich moci; tvou přízní se náš roh zvedá. (Žalm 89, 16-18)**

Píseň 157

Modlitba

Čtení: Marek 9, 33-41

Píseň 172

Text kázání: Efezským 2, 10 -22

Milí přátelé, bratři a sestry,

máme těsně po volbách, o kterých bylo řečeno, že budou zásadní pro další vývoj v naší zemi. Výsledky jsou víceméně známy a čas ukáže, jak zásadní volby to byly. Každopádně v této chvíli prožívají jedni radost, druzí zklamání nebo možná rozčarování. Ať už patříte k sympatizantům jedné či druhé strany, jako křesťané bychom se neměli nechat opanovat vášněmi, které by nás vedly k nějakému rozdělení. Ba naopak.

Jestliže jsme totiž dali své životy Pánu Ježíši Kristu, měl by pro nás zůstat On volbou číslo jedna! A pokud tomu tak skutečně je, pak **smíme obojí, židé i pohané (vítězové i poražení) v jednotě Ducha stanout před Otcem**. V jednotě Ducha svatého a společně. V jednom chrámu. My jsme četli o Pánu Ježíši, že **v NĚm je náš pokoj, On dvoji spojil v jedno, když zbořil zeď, která rozděluje a působí svár**.

Jistě mi, bratři a sestry, dáte za pravdu, že život není zcela jednoduchý a že někdy stačí velice málo a přijde nějaký konflikt. Lidé pak začnou ve svých vztazích mezi sebe stavět zdi. A nemusí to být samozřejmě pouze zdi odlišného politického smýšlení, spíše jsou to zdi různých představ, různých zklamání a neodpuštění. Často to také mohou být obranné zdi, kterými se my lidé chceme chránit před těmi, co nám ublížili, nebo ubližují. Mnohdy jsou to ale také nesmyslné zdi vlastní pýchy, vlastní hrdosti, zdi vlastního sobectví, zdi odsouzení druhých, zdi chránící nás před odlišným smýšlením těch druhých. Je dobře, když si mezi sebe lidé staví zdi? Samozřejmě že ne. **Zdi, které působí svár** jsou důsledkem lidského hříchu. Neochoty si odpustit, neochoty dát druhému novou šanci, neochoty se dohodnout, neochoty se společně setkat anebo se společně podílet na dobrém díle. Takovéto zdi, milí přátelé, vidíme v tomto světě. Tam nás to možná až tak nepřekvapuje. Na druhou stranu, když si představíme dva sousedy, kteří mezi svými domy neměli ani žádný plot a společně dělali různé věci a setkávali se a najednou je mezi nimi postavená vysoká zeď, jeden i druhý jsou zbarikádováni, nemluví spolu, a ještě si třeba dělají naschvály, tak potom to vypadá až tragikomicky. Co lidé takovým postavením zdi mezi sebou vlastně chtějí vyjádřit? Že si lezou na nervy? Že jeden pro druhého už nic neznamena? Že ten druhý už u něj nemá žádnou šanci? Už se s ním nikdy nechce setkat?

Co je ovšem, bratři a sestry, zahanbující a zarážející, když si takové podobné zdi staví mezi sebou křesťané! A pokud tomu tak je i v mém a tvém životě, o čem to pak svědčí? Že jsme křesťané spíše na baterky než křesťané opravdoví. Že se necháme **ovládat spíše svými vášněmi, než abychom se nechali vést Duchem Božím**, duchem pokoje a smíření. Že spíše o nás pak platí, že patříme stále tomuto světu, než abychom byli děti Boží. A spíše se k nám hodí ta charakteristika, o které jsme v listu Efezským četli: **Že žijeme bez Krista, odloučení od pravého duchovního společenství, bez účasti na Božích zaslíbeních, bez naděje a bez Boha na světě**. Velice mě v tomto týdnu oslovil jeden verš z 2. listu Korintským 13,5 v překladu Slova na cestu: **Zkoumejte své nitro, jste opravdu křesťany? Test je jednoduchý: pozorujete na sobě Kristovu přítomnost, jeho moc? Jestliže ne, pak jste neobstáli**. Žijeme-li, bratři a sestry, tak, že se necháváme strhávat svými vášněmi, místo toho, abychom hledali Boží tvář, a jsme-li spíše těmi, kteří rozdělují, než aby shromažďovali, pak nenaplňujeme Boží vůli, ale míjíme se cíle.

Proto zpytuj každý sám sebe, jestli ty sám nestavíš kolem sebe zdi, které způsobují svár anebo ochladnutí vztahů. A zpytuj také své svědomí, jestli ty sám jsi někomu třeba neublížil a to natolik, že se ten druhý před tebou obrnil, protože se tě bojí. Víte, člověk ledacos zaslechne, že ten nechodí do kostela kvůli tam tomu a ten zase kvůli někomu jinému. A jiný zase kvůli něčemu, co už je dávno zapomenuto. Nejsou tohle zbytečně vystavěné zdi? Jistě, někdy to mohou být alibistické výmluvy těch dotyčných. Na druhou stranu, pokud víš, že sám můžeš něco udělat proto, aby se ty zdi okolo tebe začali bořit, pak bys měl s pokorou jít a říct, **promiň, jestli jsem ti ublížil, odpusť mi**. Na tom druhém pak záleží, jestli to přijme, ovšem pokud ne, pak již to není tvoje vina.

Každopádně, bratři a sestry, **Bůh nás povolává k tomu, abychom konali jeho skutky, které nám na každý den připravil.** A těch příležitostí právě i k boření chladných zdí je jistě hodně. Nejvíce pak mezi nejbližšími. A jestliže ty Boží skutky někdo koná tak a druhý jinak, na tom přece nezáleží, hlavně že koná. Četli jsme v tom evangeliu, jak učedníci říkali Pánu: „**Mistře, viděli jsme kohosi, kdo ve tvém jménu vyhání demony, ale s námi nechodil; i bránili jsme mu, protože s námi nechodil.**“ Ježíš však řekl: „**Nebráňte mu! Žádný, kdo učiní mocný čin v mém jménu, nemůže mi hned nato zlořечit. Kdo není proti nám, je pro nás.**“ Myslím, bratři a sestry, že v tomto Kristově vyjádření slyšíme jasný návod na to, jak bořit zdi nejen mezi jednotlivými církvemi, ale třeba i mezi tradičními, pietistickými, charismatickými, letničními a dalšími jinými křesťany. Jeden druhého neodsuzovat, naopak najít společnou řeč a spolu se modlit. Jak jsme četli, **v Pánu Ježíši Kristu smíme všichni stanout před Otcem v jednotě Ducha.** Blízcí i vzdálení. Poražení i vítězové. Radostní i zarmoucení. Zdraví i nemocní. Mladí i starší.

A autor listu Efezským myslí i na ty, kteří se cítí ve společenství Božího lidu cizí, odcizení, odlišní, sami nebo nepřijetí. Čteme tam: **Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině.** A to i ten, který se necítí hoden. Koneckonců hoden přece není nikdo z nás. Ale v Kristu jsme hodni všichni, i když jsme třeba všelijak selhali a selháváme. Vězte však, že **Pán Ježíš svou obětí odstranil veškeré nepřátelství,** veškeré naše selhání a náš hřích a **stvořil z nás jednoho stejného člověka, a tak nastolil pokoj** a smír. Před Bohem jsme si v Kristu všichni rovni. A má-li někdo ambice být něco víc, pak říká Pán Ježíš, **ať je tedy služebník všech.** Nicméně pokud jsi ve svém životě zvolil Pána Ježíše Krista za leadera svého života, pak on se nebude k tobě chovat jako politik, který slibuje. On totiž svých zaslíbení dostojí. On je ten, který má o tebe zájem. A na rozdíl od politika, můžeš s Ním mluvit kdykoliv. Kdykoliv tě přijme, vyslechne a taky podepře. On zná tvá trápení, tvé obavy, On ti ve všem pomůže a připraví východisko z jakékoliv nesnáze. **Je dobré doufat v Boha, nikoliv v člověka.**

A tak, co je, bratři a sestry, Boží vůlí pro nás? Ač se svět zmítá jakýmkoliv směrem, ač se společnost naklání doprava nebo doleva, ač se může vše zdát zmatené anebo ztracené, není Boží vůlí pro křesťana podléhat vášním, nýbrž nechat se vést Božím Duchem. Není Boží vůlí působit svár a stavět zdi rozdělení a odcizení. My jsme totiž povoláni k něčemu zcela jinému. A četli jsme o tom v listu Efezským: **Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu; v něm jste i vy společně budování v duchovní příbytek Boží.** Kamenem úhelným je Pán Ježíš. Kámen úhelný je ten, který drží klenbu uprostřed. Bez něj by se klenba chrámu zřítla. Pán Ježíš nám ale říká, že ty i já jsme skrze víru v Pána Ježíše součástí tohoto nádherného chrámu Božího. A Pán Ježíš vyzývá i další. Nemusíš být kamenem pováleným a odhozeným někde v příkopě, buď součástí mého chrámu. Buď součástí toho velikého díla, jehož stavbu už započali proroci a apoštolové. Když se podíváte třeba zde v Růžďce na náš kostel, třeba zdálky, z kopce, vidíte jasný jeden celek a tvar. A přitom je v něm spousta cihel a kamenů. A kameny poválené někde v příkopech nejsou vidět. Nebuď tedy někde v příkopě, nebo přestaň stavět zdi a místo toho pojďme ty i já stavět ten společný duchovní chrám společenství křesťanů. Tak nás vyzývá i apoštol Petr: **I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.** Tou duchovní obětí, je např. se navzájem ve společenství jako ty kameny podpírat, modlit se jeden za druhého, povzbuzovat se, sdílet se, společně chválit Boha a konat dílo Boží. A to pozvání platí i těm, kteří se s různých důvodů vzdálili. Platí i pro ty, kteří selhali, i pro ty, kterým bylo třeba i ublíženo. Když si vezmeme kamenný chrám, tak kameny, z kterých se stavělo, nebyly stejné, tak jak dnešní cihly. Každý byl jiný, originál tak jako každý z nás. A když někdo z chrámu vypadne, zbyde po něm bolestivá díra, která nejde jen tak zacelit. Nehleď na to, že to zacloumá třeba i se statistikou celého chrámu. Nebojme se proto říci i těm, kteří tu kdysi byli, že nám zde chybí. V Pánu Ježíši Kristu jsme všichni jedno, jeden společný chrám, jedno společné dílo. **Proto se podpírejte, shromažďujte a nerozdělujte.** Amen. Modlitba píseň 420

Slovo poslání: 1. list Janův 1, 3-10

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 452